

Anni Polva

*En
rakastu
kiusallakaan*

En rakastu kiusallakaan

Anni Polva

En rakastu kiusallakaan

SAGA Egmont

En rakastu kiusallakaan

Copyright © 1966, 2022 Anni Polva and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728553381

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

– Miesten rakkaus on kuin ristosana-arvoitus, Tekla huokasi ja painoi nenänsä ikkunaruuutuun. – Avaussanan löytäminen tuottaa ylivoimaisia vaikeuksia, ja vaikka sen keksisikin, niin sittenkin tulee seinä eteen.

Niin kuin Markunkin kanssa. Häntä ei saanut naimisiin keinolla eikä millään. Tekla oli yrittänyt kaikkensa, mutta joutunut aina tappiolle.

Heidän talossaan elämä seisoj paikallaan, eikä se taitaisi liikkeelle lähteäkään. Nytkin nuori-isäntä harppoi pihan poikki huolettomasti vihellellen, eikä varmasti ajatellut rakkautta. Hän ajatteli arvattavasti tulevan vuoden satoa ja uusia lannoitusmainoksia. Oli siinäkin nuorimies!

Posti meni ohi ja työnsi laatikkoon lehtinipun. Tekla-muori painoi nenänsä entistäkin lähemmäksi lasia. Sitten hän kiiruhti hakemaan lehtiään. Kirjeitä Tekla ei edes odottanut.

Harvoin posti heille kirjeitä toikin, vaikka talossa oli isäntä kuin nuori honka ja tila huokaili emännänpuutetta. Kukapa

heille kirjoittamaan, sillä Markku ei vastannut kenellekään, ei varsinkaan, jos joku lemmenkipeä tyttölapsi muisti joskus kirjeellä.

Kun Tekla torui Markun kylmäkiskoisuutta, Markku vain nauroi ja selitti, että ei välittänyt naisista emännäksi asti, vaikka ne muuten mukavia olivatkin. Kai hänellä silti oli joku kaupungissa, koska ravasi siellä harva se viikko, mutta eihän kaupunkilaisista ollut emännäksi.

– Mitä minä emännällä, onhan minulla sinut, isäntä nauroi Teklalle. – Ketä tänne toiseksi haalimaan. Alatte vielä riidellä keskenänne.

Niin kuin hän muka riitelisi, vanha ihminen, joka toivoi pojalle vaimoa kuin auringonnousua ja odotti pihalle lasten iloista mekastusta.

Muori painui penkille istumaan ja pyyhkäisi silmiään. Oli toukokuu, ja västäräkkejäkin pelloilla, mutta Markun sydän ei pehmennyt mistään. Markku pilaili hänen neuvoillaan ja harppoi tiehensä; mistä lie sellaiseksi mokoma tullutkin.

Pietarisen talo oli kylän reunassa, ja sen muhevut pellot päättyivät hyvin hoidettuun metsään. Neljännes Pyhäjärven kaunista etelärantaa kuului sen hehtaareihin. Talossa oli lääniä vaikka puolelle tusinaa lapsia, mutta perijöitä oli vain yksi, eikä hänkään halunnut mennä naimisiin.

Talon isäntä oli kuollut nelissäkymmenissä veritulppaan ja emäntä puoli vuotta myöhemmin keuhkokuumeeseen. Niin Markku oli tuskin kahdeksaatoista, kun sai talon ohjat käsiinsä. Ohjat käsiinsä ja Teklan avukseen, mutta emännästä Markku ei huolinut.

– Pidä sinä huoli pojasta, emäntä oli sanonut Teklalle. – Sinä kasvatit isän mieheksi, niin että kasvata poika myös.

Kasvata siinä, jos kykenet! Mitä hän mokomalle jääräpäälle mahtoi. Kaikkensa hän oli yrittänyt, ja kyllä hän Markun vielä naittaisikin, mokoman. Olisi ollut edes Mäen Aaku elossa, että olisi saanut tehokasta taikajuomaa. Mutta Aaku oli kuollut, eikä toista Aakua ollut ja niin ei ollut myöskään lemmenjuomia.

Tekla oli niin kiinni murheissaan, että oli unohtaa postin saapumisen. Kun hän vilkaisi portille, Markku työnsi jotakin valkeaa taskuunsa ja ryhtyi vasta sitten tutkimaan lehtinippua. Markku oli saanut sittenkin kirjeen. Ei hän olisi piilottanut apulanta- tai heinänsiemenlaskua taskuunsa.

– Nyt ja nopeasti!

Muorille tuli kiire katsoa, että pannussa oli kahvia, sillä hänen oli saatava isäntä sisälle ennen kuin tämä katoaisi omille teilleen. Tekla halusi seurata Markun ilmeitä, kun tämä lukisi kirjettään.

– Sussiunatkoon!

Tekla oli kopannut kuppiparin kaapista sellaisella kiireellä, että oli pudottaa koko astiarivistön lattialle. Vaikka kyllä tällaisen asian takia kannatti tehdä sirpaleitakin.

– Hoi Markku, tulehan juomaan kupillinen kahvia suurimpaan kiireeseesi, ennen kuin pannu jäähtyy. Päivälliseen on vielä aikaa.

Isäntä vilkaisi ikkunaan ja kouraisi taskuaan. Hänen teki mielensä paeta. Muori taas oli katsellut, tottakai, niinhän hän teki aina silloin, kun Markku kävi hakemassa postin, ja tietysti muori oli huomannut, että hän oli työntänyt jotakin taskuunsa. Oli kumma, että naisväeltä ei saanut olla koskaan rauhassa.

– Tule nyt, minä kaadoin jo!

Kai hänen oli mentävä. Muuten muori ottaisi itseensä. Hyväähän hän tarkoitti, eukko riepu, vaikka touhusikin suotta. Markku ei ottaisi itselleen jalkapuuta, ei sitten millään. Ehtisi

hän avioliittoon vanhempanakin. Kahvikupin hän silti voisi juoda, sillä se ei veisi hänen sydäntään. Mutta muorin mielestä miehen suurin onni oli naisen taskussa, ja muori yritti tyrkyttää väen väkisin sitä onnea Markullekin.

Kahvikuppi oli valmiina pöydällä, samoin kerma ja sokeri ja niiden vieressä vanhuuttaan kuivunut vehnäsviipale.

– Ei tässä jaksakaan enää vehnästäkään laittaa vanhoilla voimilla, Tekla mutisi hellan luota ja vilkaisi varkain pöytään.

Ymmärtäisiköhän isäntä, mitä hän ajoi takaa.

Markku otti pullankopran käteensä ja alkoi pureksia sitä aivan kuin siinä ei olisi ollut mitään vikaa. – Aika hyvää vehnästä, on tainnut vain seistä liian kauan pöydällä.

Se pahus taisi arvata, että hän oli pistänyt sen siihen tarkoituksella; hiirenpyydykseen hän oli sen alunalkaen aikonut. Siimahäntiä oli alkanut vierailla ruokakomerossa ja ne oli saatava hengiltä.

– Minä tätä omaa vanhuuttani vain, kun en jaksakaan enää leipoakaan.

Markku söi, eikä puhunut mitään, mutta muori ei aikonut antaa periksi.

– Ei saa työväkeäkään enää kesäisin pahimpaan kiireeseen, kun ei ole mitään pöytään panna.

Isäntä laski kupin lautaselle ja kurkotti sanomalehden ikkunalta käteensä. Sivun sivun jälkeen kääntyi rapisten; Markku mokoma ei edes kuunnellut, mitä muori puhui.

– Taitavat olla maailman asiat ihan sekaisin, kun niitä täytyy noin ahnaasti lukea, Tekla lopulta äkäntyi, keikautti takamustaan ja täytti kahvipannun puhtaalla vedellä. Kai hänen oli käskettävä Elsa ja Juhakin juomaan.

– Mitä maailman asioista, eivät ne minua näin keväällä kiinnosta. Tässä tarjoavat vain hyvää sonnia pilkkahintaan, niin että pitäisi ostaa. Eikös meidän pitänyt hankkia sellainen tänä keväänä, että ei tarvitse aina laukata toiselle puolelle pitäjää. Minä en saa makuani niihin kravattisonneihin.

Markku vilkaisi ilkikurisesti muorin vihaista selkää, taittoi lehden kokoon ja alkoi ääneensä pohtia, kenet hän lähettäisi sonnia katsomaan. – Jos vaikka sinä, sillä sinähän se olet paraiten selvillä näistä naimisasioista.

Siinä meni Teklalta jälleen hyvä tilaisuus hukkaan, sillä eihän hän voinut haastaa emännänotosta silloin, kun isäntä oli täynnä sonninnostoa. Naimisasioista muka, pyh! Mutta niin se oli aina. Joskus tuli väliin emakko, joskus uusi traktorimerkki, milloin mitäkkin. Silloin kun hän alkoi päästä alkuun, silloin putkahti asioita esille kuin sieniä sateella.

– Taidan vilkaista näitä muita lehtiä omassa huoneessani ja samalla oikaista vähäksi aikaa.

Isäntä meni ja taskussa oleva kirje hänen mukanaan.

– Senkin ilkimys, kyllä minä hänet vielä!

Tekla täytti kahvipannun toistamiseen muistamatta, että oli täyttänyt sen jo aikaisemmin, ja vesi ryöpsähti lattialle. Oli hänkin! Mutta minkäpä hän sille mahtoi, että ajatukset pyörivät rakkaudessa ja avioliitossa. Tämänpäiväinen kirje oli varmasti joltakin erikoiselta, koska Markku ei uskaltanut avata sitä hänen aikanaan. Markku oli yrittänyt hämätä hänet sonniasialla, mutta kyllä hän ottaisi selvän, mitä kirje sisälsi. Ei Markku sitä pellolle kuljettaisi.

– Elsa hoi, tulehan kahville ja tuo Juhakin mukaasi, muori huusi tuvanovesta nähdessään karjapalvelijan kiiruhtavan pihamaan poikki.

Elsa oli ollut talossa kolme vuotta ja oli sellainen työihminen, että häntä kadehti heiltä koko kylä. Juha oli otettu vasta muutama kuukausi sitten kesän kiireitä ajatellen. Mutta nyt jo nuo kaksi taisivat olla pienessä sellaisessa ja ajatella avioliittoa.

– Ei se mikään siementarjous voinut olla, ihan oikea kirje se oli, Tekla alkoi selittää ovesta työntyvälle Juhalle; Elsa oli poikennut saunaneteiseen pesemään käsiään. – Ei isäntä olisi sitä muuten piiloon työntänyt.

– Eihän se, Juha myönsi, vaikka hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä emännöitsijä piiloon työntämisellä tarkoitti. – Sitä kahvia vartenhan minä, kun Elsa sanoi, en minä mitään kirjeitä.

Markku makasi selällään vuoteella ja vihelteli huvittuneena. Tekla raukka! Mutta kuka Teklan käski sekaantua hänen sydämenasioihinsa. Oikeastaan hänen olisi pitänyt lähteä pellolle, mutta hän viivytteli kiusallaan. Jännittäköön muori, koska ei antanut hänelle päivänkään rauhaa. Naimisiin muka! Saisi vielä toraisan emännän, niin siinä sitä oltaisiin. Ties, vaikka muori olisi nytkin korva avaimenreiällä kuuntelemassa, rapisteliko hän kirjepaperia.

Kirjeitä oli ollut kolme, yksi kuoron harjoitusilmoitus, toinen apteekkarin Maijalta, joka pyysi häntä kesäjuhliin näytelmäkappaleeseen, ja kolmas osuuskaupan Ireneltä, joka sanoi kirjoittavansa muuten vain, koska hänellä ei ollut muutakaan tekemistä. Markku oli tanssittanut Ireneä keväthuhlissa tavallista useammin, koska Irenellä oli kepeät jalat, ja ajanut Irenen juhlien loputtua kotiin ajattelemaan ollenkaan, että tyttö alkaisi luulotella mahdottomia.

Markku työnsi lässyn-lässyn-kirjeet taskuunsa: lähdeittävä hänen oli, työt odottivat, ja pisti kuorokirjeen tyynynsä alle.

Muori työntyi seisomaan penkiltä kuullessaan oven käyvän. Nyt Markku meni! Teklalla oli täysinäinen kahvikuppi kädessä, mutta hän oli niin täynnä intoa, että oli kaataa sen helmaansa. Kirjeet olivat kamarissa, Tekla oli varma siitä, ja hänen oli saatava lukea ne.

Markku harppoi taakseen vilkaisematta tuvan ikkunan ohi, vaikka tunsikin muorin uteliaat silmät niskassaan. Tätä muori oli kaiken aikaa odottanut, hänen lähtöään.

Päästyään nurkalle Markku livahti seinänviertä pitkin takaisin oman huoneensa ikkunan alle. Nyt muori kullan vakoilu paljastuisi.

Tekla kurkisti verhojen sivusta pihamaalle: siellä Markku meni.

Hänen kahvikuppinsa kolahti varomattoman lujasti pöytään.
– No, no, olipa hän nyt, rikkoisi koko astiavaraston toheloidessaan.

Varmuuden vuoksi hän vilkaisi uudelleen pihamaalle. Minne Markku oli kadonnut näin nopeasti, eihän isäntää näkynyt enää missään. Oli tainnut harppoa navettaan, missä oli lähipäivinä poikiva Muurikki.

Muori avasi varovasti välioven, sitten isännänhuoneen oven, ja pysähtyi empien kynnykselle. Uskaltaisikohan hän mennä?

– Mitä minä sanon, jos Markku palaa takaisin? Pitäisiköhän minun etsiä jotakin kirjaa?

Ei, se ei käynyt, hänen oli keksittävä parempaa. Markku tiesi, että hän ei lukenut muuta kuin naimailmoitukset päivälehdistä. Markku arvaisi hänen valehtelevan.

Muori loi tutkivan katseen ympäri huonetta. Mihin hän piilottaisi salaisuuden, jos hänellä olisi sellainen? Pöydällä ei

ollut mitään, eikä muuallakaan näkyvällä paikalla, mutta piilopaikkoja oli vaikka millä mitalla.

Vuodepeitteellä oli savikokkare, sielläpäin siis poltti. Ehkä isäntä oli ollut varma, että kukaan ei menisi penkomaan hänen vuodevaatteitaan.

Markku kurkisti ikkunanurkasta sisälle ja hörähti ääneen, kun muori syöksi vuodetta kohti; naisväellä oli kuudes aisti, siitä ei päästy mihinkään.

”Ilmoitamme täten, että kuoroharjoitus on siirretty torstai-iltaan...”

Muorin ilme oli maksamisen arvoinen, kun hän luki kirjeen ja painui pettyneenä sängynlaidalle. Poika oli tehnyt sen kiusallaan, ihan varmasti oli. Markku oli arvannut hänen aikeensa. Pitää nyt vanhaa ihmistä sillä tavalla pilanaan!

Tekla vilkaisi ikkunaan ja näki sisällekurkkijan.

– Sinä senkin ruoja!

Ikkuna lensi selälleen ja Markku sai revityn kirjeen suoraan kasvoilleen.

– Siinä on sinun kuorokirjeesi! Kehtaatkin pilailia vanhan naisen kustannuksella, joka on hoitanut ja hellinyt sinunlaistasi vintiötä. Mutta vielä minä sinut naitan, siinä eivät sinun räpistelysi auta yhtään mitään, ja naitankin sellaiselle naiselle, joka osaa pitää sinut kurissa!

Markun ilme oli niin ilkikurinen, että muori vei käden ristiselälleen ja voihkaisi kesken puheensa.

– Voi, voi tuota reumatismia, joko se taas, ja tuo ikuinen päänkolotus.

Se oli viimeinen keino, joihin hän turvautui silloin, kun avioitumisasia ajautui karille. Isännän oli hankittava emäntä taloon, sillä hän kuolisi pian, ja kuka sitten pitäisi emännyyttä.

– Sinun on paras mennä maata ja ottaa pulveri, minä pyydän Elsan laittamaan ruokaa, Markku näytteli osaaottavaa.

– Elsan, niin kuin se muka tietäisi jotakin ruoanlaitosta. Lehmät se kyllä tuntee ja siat, mutta ei varmasti erota ohraja uhoja ruisja uhoista.

Muori kimpaantui niin, että unohti särkynsä siihen paikkaan, sieppasi täysinäisen paperikorin jalkojensa juuresta ja kaatoi sen ulos ikkunasta. Hänessä oli sisua kuin pienessä kylässä, silloin kun hän suuttui, ja nyt hän oli vihainen.

– Siinä on sinulle lisää kuorokirjeitä, mokomakin!

Ikkuna pamahti kiinni, sitten kamarinovi ja tuvanovi heti niiden jälkeen. Muori meni, ja myös Markku lähti omille teilleen.

– Onpa taas täksi päiväksi naimauhka vältetty, mies huokasi tyytyväisenä. – Päivä päivän jälkeen, kyllä muori lopulta väsy.

Kun Markku kiersi pihalle, kuului navetan ovelta Elsan huhuilu.

– Juha siellä, kuuletko, sinä, kiipeä pudottamaan heinäpaali parvelta. Täällä alkaa olla syötävä lopussa. Minulla on pesu kesken, niin etten itse ennätä, ja emännöitsijä puhui jotakin saunan lämmittämisestäkin. Minun on viisainta lämmittää se, muuten sieltä ei saa edes hikilöylyjä.

– Tuota, täältä ei oikein kerkiäisi, kun on nämä mutterit levällään, kuului Juhan vaimea vastaus. – Katoavat vielä. Ja naisten työtähän se navettahomma ja syöttämiset on.

– Vai naisten työtä! Elsan ääni kimmastui, ja hän työntyi kädet puuskassa alas kynnykseltä.

– Kyllä minä näytän sinulle naisten työtä. Alahan joutua sieltä, tai minä tulen hakemaan sinut. Kaikenlaisten rahjusten kanssa sitä on tullut luvatuksi avioliittoonkin.

– Kyllä minä tulen, kyllähän minä.

Elsa oli komea nainen, ja tomera, eikä Markku ymmärtänyt alkuunkaan, miksi Elsa oli iskenyt silmänsä puolitoistametriseen Juhaan. Ja miten Juha uskalsi sanoa vastaan. Hän ei olisi uskaltanut vastaavassa tilanteessa. Markun oli lähdettävä Juhan avuksi, sillä jos tämä jättäisi kylvökoneen levälleen ja mutterit ja ruuvit sinne tänne, Juhalla olisi parvelta palattuaan asiaa rautakauppaan, jos haluaisi selviytyä korjaustyöstään.

– Korjaa sinä vain se kone, silläkin olisi kiire, isäntä sanoi tullessaan puuvajan takaa. – Minä kiipeän parvelle ja pudotan sen paalin, minulla kun on sinne muutakin asiaa. Katson, miten pitkälle heinät tänä kesänä riittävät.

– Markku kiipesi ylös tikkaita ja totesi, ties monennenko kerran, että puolapuut olivat naulaamisen tarpeessa. Ne olisi pitänyt korjata jo kauan sitten, mutta hän oli unohtanut.

Elsa seisoj navetassa valmiina kiskomaan heinäpaalin paikalleen heti kun se tipahtaisi.

– Siinä on ne laudat sen aukon ympärillä, ne ei pidä enää mitään. Minä olen huomauttanut niistä monta kertaa teille miehille.

Minä korjaan ne heti kun saan tämän, Markku sanoi kiskoessaan paalin irti pinosta. Heiniä näkyi olevan vaikka seuraavaan jouluun; edellisenä kesänä oli ollut erinomainen vuosi.

– Nyt täältä tulee, mene pois alta, niin ettet saa niskaasi!

Tiiviiksi kuutioiksi niputettu heinäkasa tössähti navettaan ja Elsa tarttui siihen lujin kourin.

– Seuraavalla kerralla nämä on tehtävä vähän pienemmiksi, hän määräsi. – Nämä eivät mahdu kunnolla aukosta alas. Sen takia sieltä on laudatkin katkennu. Vaikka taitavat ne olla mätiäkin, miten vanhoja lienevät.

Isäntä kumartui kurkistamaan aukosta, aikoi kai kysyä jotakin, mutta kysyminen jäi ja jäi kaikki muukin, sillä suulaudat pettivät ja hänen altaan kuului murtuvan puun ääni.

Markku yritti tarttua viereiseen lautaan ja sen viereiseen, mutta ne olivat kaikki yhtä kehnoja. Vihaisesti manaten hän putosi samaa tietä kuin paali.

Oli onni onnettomuudessa, että Elsa ei ollut saanut heinäkasaa pois pudotusaukon alta, sillä silloin tulijan päätepiste olisi ollut sileä sementti. Nyt hän tupsahti pää edellä heiniin ja kahmaisi pahaa aavistamattoman Elsan viereensä.

– Mitä se isäntä nyt, en minä mikään sellainen! Äkkipysäystä seurasi epäoikeudenmukainen läimäys, sillä Elsa ei tullut hätäpäissään ajatelleeksi, että kumoonvetäminen oli tapahtunut ummessa silmin.

Markku työntyi manaillen istumaan ja paineli molemmin käsin päälakeaan. Hän ei olisi kokematta uskonut, että heinäkin teki kipeää, mutta tekipä vain, silloin kun se oli kiristetty piukeaksi kuutioksi ja kun siihen jysähti täydellä voimalla.

– Saaplarin lahoppuut, ja sinäkin siinä vielä läimäyttelet.

Elsa oli kömpinyt pystyyn hänkin ja seisoi kädet puuskassa paikallaan. Ensimmäinen, minkä hän huomasi, oli ovella kurkkiva Juha. Se tuijotti heitä kummastuneena, kädet rasvassa, ravisti sitten epäuskoisena päätään ja työntyi tiehensä ennen kuin isäntä huomasi mitään.

Navetan peränurkasta kuului tuskainen mörähdys, ja se sai vihottelijat unohtamaan vihansa. Elsa ennätti ajatella, että ei kai isäntä sentään tosissaan, koska ei ollut ennenkään, ja minkäpä hän oli laudoille mahtanut. Mutta läimäytetty, mikä läimäytetty, ei hän alkaisi sitä anteeksi pyydellä. Nyt kai laudat tulisivat

lopultakin korjatuiksi, että hänen ei tarvitsisi enää pelätä henkeään niiden takia.

– Muurikki taitaa saada tänä yönä, Elsa heilautti päätään örisevää lehmää kohti ja lisäsi harmistuneena, että olisi halunnut ehtiä saunaan sitä ennen.

– Minä valvon alkuyön ja menen saunaan viimeiseksi. Markusta tuntui, että hänen oli jollakin tavalla sovitettava päälleputoamisensa.

– Ei tänne isännän tarvitse, kyllä tämän minäkin. Ja voihan Juhakin tulla hätätilassa.

He hinasivat heinäpaalin paikalleen ja sopivat, että isäntä ehkä sittenkin tulisi lypsyn jälkeen, jos Muurikki alkaisi pitää kiirettä.

– Nyt minun on joka tapauksessa mentävä pellolle, eikähän minua täällä enää tarvitakaan. Markku vilkaisi ympärilleen. Hänen päätään jomotti armottomasti ja hän halusi raittiiseen ilmaan.

Traktori pörisi pitkin pellonsarkaa ja västäräkit seurasivat sitä iloisesti tirskuen. Taivas oli sininen.

Markku veti raitista ilmaa keuhkoihinsa ja huokasi tyytyväisenä. Oli onni, että hän ei ollut erehtynyt aikoinaan koulunpenkille. Pari kylän poikaa oli lähtenyt ja houkutellut häntäkin väittäen, ettei talollisena kannattanut raataa. Ehkei kannattanut, mutta oli sittenkin toista olla omana isäntänään kevätluoksuksella pellolla kuin tuijottaa paperipinoja neljän harmaan seinän sisällä.

Eläisihän sitä sielläkin, mutta millaista se olisi, varsinkin näin keväällä, kun maaseudulla oli taivaan sineä ympärillä ja jokainen ruohonkorsi ja lintuparvi ilmoitti kesän tulon. Hänen oli sääli

Maini ei enää jaksa sulhasensa toilailuja – mies kun vaikuttaa olevan kiinnostunut kaikista muista naisista paitsi juuri Mainista. Niinpä Maini päättää ottaa irtioton elämästään ja lähtee maaseudun rauhaan vuokraamalleen mökille.

Pian mökille ilmestyy mystinen mies kalastamaan. Kuka mies oikein on ja mitä hän tekee Mainin vuokraamalla mökillä? Mieheessä on kuitenkin jotakin perin kiinnostavaa, ja mieheen tutustuttuaan Maini ajattelee entistä kihlattuaan yhä vähemmän...

”En rakastu kiusallakaan” on Anni Polvan viihteellinen ja humoristinen rakkausromaani vuodelta 1966.

Anni Polva (1915–2003) oli suomalainen kirjailija, joka kirjoitti erityisesti lastenkirjoja ja viihdekirjallisuutta. Kuudelle vuosikymmenelle ulottuneen uransa aikana Polva julkaisi yli 100 kirjaa, joista tunnetuimpiin kuuluvat tytöille suunnatut Tiina-kirjat.